

antud ollid, ta seljast lasnud ärrawötta, ja siis tedda senna saatnud; majaisand, kelle jures Kristow ellas, olli ommalt polett ühhe tekki lapse ülle loutanud.

Kristow olli warsi walmis, kõik armastust Samaria mehhe kombel waese lapse wasto täitma. Ta lasi tedda omma tuppa wodiisse kanda. Arst palluti senna, kes ta pea hawad kül sured ning hirmsad, agga siiski mitte surretawad leidis ollowad ja isegi sedda raskest hawatud silma lotis parranewad. Hawad saiwad puhtaks pestud ja kinniseutud, ja arst arwas ka, et se minnestusse warki unni, mis sees haige olli, mõnne päwa pärast temmast saaks ärralahkuma ja ta ihhojõud peagi jälle kossuma. Ommeti tulleks sedda käsniwart, kelle peale se meieto jalgega olli tallanud, kõige tõrunkuse eest eddespiddi hoida.

Kui teisel päwal weike haige jälle parremaks sai ja mõistma hakkas ja omma terve silmaga ennese ümber watas, siis nähti tedda selle ülle immetellewad, mis temmaga olli sündinud. Enne olli ta pimmedas loutas kameelide põhhu peal maggaund, nüüd olli ta puhta wodi sees kannaas toas, kuhho päike aknast ta peale paistis; temma kõrwas maddala lina peal seisis riistapu kummi maggusa jomaajaga, ta parrem silm olli kinni-

seutud, ja ta parrem käsi lahhas. Kristow olli tedda ukse praio läbbi tähhele pannud. Ta astus ta jure kambriisse, rakis temmaga Italiakese mõned lahked töösilikud sõnad. „Siina jääd,“ ütles ta, „sest ajast minno jure; minna ollen sind se endise isanda käest lahtiostimud; kui sa agga hea ning sõnnakulelik olled, siis ei tahha ma sind mitte kui pärris orja, waid kui omma last piddada.“

Boisike naeratas lahkeste, tõstis otsego Jummalat kites kät taewa pole, tännas siis ka nöriga healega omma heateggiat. Mi head põlwe põlnud waesel Jusuwil ammuast ajast mitte olnud, kui selle hea mehhe jures, kelle otša ta nüüd rõõmsa ja lahke pallega wahtis, nenda kui meie kord pärast surma hea inglite otša same watama, kes meid, kui siin Jummalat kardame ja armastame, Temma jure taewa kandwad.

Kristow olleks omma kaswandiko käest mõnda temma isamaast, suguwõssast ja endiste aastate loost järrelpärrind nipaljo kui laps sest weel mäsletas; agga Jusuw olli temma melest weel liig nõdder haigusest. Sepärast püdis Kristow enam armastuse teggude kui sõnnade läbbi waese lapsega kõnneleda ja mõtles ikka Jesuse sõnnade peale: „Mis teie ial ühhele neist wäeti-